

DE BEHANDELING VAN WRATTEN.

Bij de inleiding van zijn artikel over de behandeling van wratten, heeft collega VAN PUTTE zijn eigen methodes uitvoerig besproken. Hij heeft echter de koolzuursneeuwbehandeling wel zeer stiefmoederlijk bedacht. Hij kon ook niet weten, dat deze methode mijn stokpaardje is. Maar de plaats, die hij dit beestje gaf, namelijk in een stal met „boonenschillen, aardappelen en stinkende gouwe”, lijkt mij niet juist. Ik wilde maar zeggen, dat de koolzuursneeuwbehandeling heel wat meer waard is, dan de daarmee in één adem genoemde andere methodes. Ze wordt trouwens door de door collega VAN PUTTE genoemde Fransche school aanbevolen.

Leiden, 5 December 1938.

J. BRANDON.

WAARAAN EEN EINDE MOET WORDEN GEMAAKT.

Een op 30 September 1938 als genezen ontslagen ongevalspatiënt is mij den 10 October komen vertellen, dat, nu hij zwaarder werk had gekregen, de oude klachten waren teruggekeerd en hij het werk niet langer kon volhouden.

Dit heb ik bericht aan den controleerend geneeskundige met verzoek, hem voor 13 October op te roepen. Deze heeft hierop geantwoord, dat hij de klachten niet in verband kan brengen met het ongeval van 22 September. Tot zoover de zeer alledaagsche feiten, maar wat nu volgt!

Op een verzoek om schadeloosstelling heeft getroffene een op 26 November gedateerd antwoord gekregen van den secretaris-generaal der R.V.B., waarin deze schrijft, dat hem geen schadeloosstelling kan worden toegekend, tenzij hij overlegt een geneeskundige verklaring, waaruit de arbeidsongeschiktheid gedurende den termijn 10—13 October blijkt.

Wie kan die verklaring geven? Klaarblijkelijk is niet de controleerend geneeskundige bedoeld. Aan hem kan het Bestuur wel vragen zonder tusschenkomst van getroffene. Anderen weten van het geval niets af, dus schiet slechts over de handelend geneeskundige. Het is nu al de derde of vierde maal, dat ik een dergelijk schrijven onder oogen krijg. Ik vind het verfoeilijk.

Mij wordt dus als handelend geneeskundige gevraagd, of ik maar beslissen wil, of deze man uitkeering zal krijgen, en nog wel in zulk een vorm, dat de man weet, dat, als hij geen uitkeering krijgt, het mijn schuld is geweest. Niet zeer bevorderlijk voor de goede verhouding huisarts-patiënt!

Ik begrijp niet goed, wat het Bestuur van de R.V.B. wil bereiken. Meent het, dat iedere arts na 7 weken (let op de data 13 October—26 November) nog precies de toedracht van elk ongevalsbeloop onthouden heeft? Kan het niet op al zijn vingers uitrekenen, dat hij in een dergelijk geval zal denken: bij twijfel onthoudt u, d.w.z. onthoudt u van een ontkennend antwoord? Maar dan krijgt het Bestuur een waarde-loos papiertje in handen. Is het Bestuur reeds gelukkig, als er maar een papiertje op tafel komt, waarachter het zich dekken kan, doet het er niet toe of het de waarheid behelst? Meent het Bestuur in trouwe, dat er veel geneeskundigen zullen zijn, bereid de gevraagde verklaring te weigeren met de wetenschap, dat zij hun patiënt de uitkeering door den neus boren?

Hoe het ook zij, het is even onoorbaar een getroffene een eisch te stellen, waaraan hij slechts kan voldoen bij den goeden wil van een derde, als het onoorbaar is een ingeschreven geneeskundige aldus in het nauw te jagen. Moge de bevoegde Maatschappij-autoriteit ter plaatse een krachtig protest laten hooren tegen deze wijze van doen!

Zaandam, 30 November 1938.

J. W. DE GOEJE, arts.